

Andre, som meente, at man kunde give Frihed med Hensyn til Begravelser, Daab og Bryllupper, man ikke med Hensyn til Nadveren og den øvrige Gudsdyrkelse udtalt: „Jeg veed ikke, hvorfor man, naar man skal tilstede Noget, da ikke skal gaae ind paa det Hele“. Modsigelsen mellem denne Ytring og Ministerens Udtalelse idag kan dog neppe ene hidrøre fra, at Ordene ikke ere rigtig gjengivne. Søvrigt veed jeg vel, at den ærede Minister allerede tidligere har viist, at han har forandret sin Mening fra den Tid; thi i det Forslag, som blev forelagt for Landsthinget forrige Aar angaaende Menighedsraad, bemyndigedes disse udtrykkeligt til at give andre Præster Afgang til Afbenyttelsen af Kirken til forskjellige kirkelige Handlinger, kun ikke til Afgang; og den ærede Minister har desuden ved samme Leilighed viist, at han ikke længere fandt den administrative Afgjørelse tilstrækkelig, idet han ansaae Optagelsen af en saadan Bestemmelse i Lovudkastet for nødvendig. Men hvorledes kan han da nu igjen mene, at det alene kan stee ad administrativt Veie? Jeg maa dertil knytte den Bemærkning, at dengang var der ligesaa lidt hos Ministeren som hos Landsthinget nogen Tale om, at man iforveien skulde melde det til Biskoppen; det blev udtrykkeligt vedtaget i Landsthinget, at det var tilstrækkelig, hvor der ikke var Menighedsraad, at melde det til Sognepræsten 3 Dage iforveien; det er altsaa noget heelt Nyt, som først nu kommer frem, og dog var det dette, den ærede Minister fremhævede som sin anden Hovedbetænkelse. Hvad søvrigt angaaer denne Omreise af Præsterne, som Biskoppens Indblanding skulde begrænse, troer jeg, at den ærede Minister skal have Vanskelighed ved at finde sin stærke Udtalelse af, at det var Præstens Pligt nødvendigen at søge alle de Fortabte i sit eget Sogn, og at det var et Onde, naar han reiste til de omliggende Sogne, begrundet i det nye Testamente; jeg troer tværtimod, at man ved at sætte en saadan bestemt udbortes Grændse for Sognepræsten kommer i Strid med det nye Testamente, hvor Grændsen for Præstens Virksomhed er mere aandelig. Den ærede Minister vil ogsaa, ved at gennemgaae sine Udtalelser, da Sognebaandets Løsning var under Forhandling, see, at han dengang har

lagt endeel mere Vægt paa den aandelige Forbindelse mellem Præst og Menighed, end han nu synes at gjøre. Jeg skal søvrigt ikke nærmere gaae ind paa dette Punkt, men kun sige, at jeg ikke veed, der er noget Sted i det nye Testamente, hvor det er blevet paalaagt Præsten, at han skal paanøde Guds Ord paa Steder, hvor han ikke finder Modtagelighed for det; jeg troer tværtimod, der staaer det Modsatte. Naar det er blevet sagt, at hvis dette Forslag blev vedtaget, vilde Præsterne komme til at løbe omkring, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at det berøer paa en Misforstaaelse af Forslaget, thi det gaaer jo slet ikke ud paa at give Præsterne en større Tilbælelse til at reise omkring, end de allerede have ifølge Loven om Sognebaandets Løsning. De kunne jo allerede nu døbe Børn, udføre Vielse og tage til Alters hjemme i Husene i fremmede Sogne, hvor man har løst Sognebaandet til dem; der er altsaa her ikke Tale om at give dem en anden ny Ret end den at udføre de samme Handlinger, som de ellers have Lov til at udføre i Huset, ogsaa i Kirken. Det er altsaa ogsaa en stor Misforstaaelse, naar der er blevet talt saa Meget om, at det her kun gjaldt et Næmhedshensyn, nemlig det, at de kirkelige Handlinger kunde udføres i den ene Kirke fremfor i den anden. Hvad der er Hovedsagen, er, at de, som enten paa Grund af Sygdom, Alderdom eller Fattigdom ere forhindrede fra at komme til en anden, maa stee fjerntliggende Kirke, ikke skulde være nødt til at modtage de kirkelige Handlinger i deres Hjem, men have Afgang til Kirkebygningen, hvortil de maa stee fra tidligere Tider endog ere knyttede ved særlige Kjære Vaand. Jeg troer, at det ligesaa vel er Samvittighedshensynet og Netskravet hos disse Folk, man skal tage i Betragtning, som det i Virkeligheden er i selve Kirkens Interesse, at man ikke ubeløkker Saadanne fra de kirkelige Bygninger, der dog ere opførte netop for at give de kirkelige Handlinger en særegen Betydning, som de ikke let faae i Husene. Hvad angaaer den store Splid, man har meent, det vilde føre med sig, skal jeg dog minde om, at for det Første vilde Hovedgrunden til noget Saadant jo allerede være tilstede i Loven om Sognebaandets Løsning, og